

Sol

Adina Speranta

haibun, formă de poezie niponă

O adolescență desprinsă parcă din romane i-a marcat viața. Asemeni eroinelor din cărți, privea dragostea ca pe un miraj spre care tindea cu inocența unui copil. Trăia într-o lume a ei, unde rigorile unei societăți din ce în ce mai dure nu existau. Un simplu cuvânt, o privire, un zâmbet, deschideau porțile unei visări interioare. Se strecura tot mai greu printre zilele incolore.

Când el i-a atins mâna și a privit-o în ochi, toate florile din lume au nins asupra lor. Fluturii se învârtau într-un dans alegoric când, la brațul lui, pășea pe covorul de petale spre altarul unde i-a pus pe deget cercul de aur al iubirii.

Au trecut anii, nu mulți, și încet, trena rochiei de prințesă s-a zdrențuit, cafeaua cu zâmbet de primăvară și-a pierdut savoarea și prinși în cavalcada grijilor zilnice au uitat să mai fie aceeași. Un simplu salut la plecare, un gest plictisit în loc de cuvinte, ziare citite, prea multe ziare care nu mai lăsau loc de povești. O banală căsnicie ca toate celelalte.

căsniciile-
fără sare și piper
solnița veche

Într-o vară târzie a castanelor crude, când apa mării părea poleită cu aur, privind cerul roșu contopit cu marea, l-a întrebat:

- Simți? ...

Smuls parcă din gândurile lui, a tresărit surprins. În ochii lui era doar curiozitate, ochii în care altădată se văzuse așa cum nici ea nu știa că este. A repetat:

- Simți?

- Ce?

- Cum plânge ziua.

A întors capul, ridicând din umeri. Au mers mai departe, tăcuți, unul lângă altul, strivind scoici firave sub pașii lor. În urma lor, marea sclipea tăcută.

solarul defect-
pe o monedă de bronz
litere negre

După câțiva ani, s-au despărțit. Fără prea multe cuvinte, în liniște, așa cum fusese și relația lor. La plecare, a privit-o blând și i-a spus:

- Ai grijă de tine.

- Și tu, i-a răspuns ea.

A închis ușa și pereții s-au surpat, cioburile speranțelor îi răneau picioarele, ferestrele s-au întunecat, furtuna din ea a ucis tot în jur, până când nu a mai rămas decât un chip al durerii rătăcind prin oceanul de tăcere. Secunde s-au oprit, timpul nu a mai măsurat treceri, dorințe, nimic. O mască a durerii, atât, o mască sub care mureau toate visurile, adolescența trăită prin destinele altora, destine fictive. Tăcere, tăcere. Și noapte.

Apoi, după o veşnicie, a întins mâna după o carte.

stea solitară-
un licurici aşteaptă
în lanul de grâu

Adina V.

6.05.2018